

Zelei Miklós

Apa citrommal

Fölhajtom a szemfedőt, hogy elköszönjek. Olyan az arca, mint aki citromba harapott. A felső ajka jobbra egy kicsit felhúzódtott. Haldoklásából hozta át e fintort. Életjel.

Zakó, fehér ing, nyakkendő. Csak rendezett külsővel. Nyakkendő nélkül nem illik mennybe menni, pokolra szállni. Mint annak idején a jobb szórakozóhelyek bejáratánál, ott a kidobóember, és akin nincs nyakkendő, nem engedi be.

Alkalmi textíliák, csipkék, selymek. Teljesen nőiesek. Mintha férfiöltönye fölé női fehérneműket húzgáltak volna. Mintha átoperálta volna a halál. Apa – egyszerre anya is. A nemző szülő.

Elhelyezem a mellén a szál vörös rózsát, amelyet anyám küldött. Itt áll mögöttem tíz méterre, de nem meri megnézni. Hogy élve maradjon meg az emlékezetében. Miért? Az még borzasztóbb.

És a vörös rózsát odahelyeztem, hogy anyám letudja így összes csalását, megbocsássa apám csalásait. Indulhat Szent Mihály lova.

Heten vagyunk. Legszűkebb családi kör. Plusz a négy kegyeleti menedzser, akiket régebben gyászhuszároknak nevezünk, de már nem létezik ez a szó. Meg a pap. Pont egy focicsapat. Apám a labda, akit Isten kapujába szeretnénk bevinni.

Viszont megtorpanunk. Az egyik kegyeleti menedzser hátrafordul és megkérdezi:

– Hol a sír?

– Nem tudom – válaszolom.

Állunk, sutyorognak, aztán veszünk egy nagy levegőt és rajta! Kutatóút a koporsóval. Keresztül a szalámigyáron be a városba, a reggeli csúcsban előre, hol a sír, hol a sír?

GÓ!

És a gödör szélén az atya megkérdezi:

– Halál, hol a te fullánkod?

Ma már tudnék néhány lelőhelyet mondani.

Viszont kerestem húszezer forintot a kalandon. Fejenként ötezret adtam volna a négy menedzsernek borralalóként. De nem kapták meg. Majdnem elröhögtem magam apám temetésén miattuk.

Apa biztosan megdicsérne.

– Akkor jól sikerült a temetés – mondaná.

Tyúkisten

Napszállattól napkeltéig tilos a parton tartózkodni. Nem is tartózkodunk egész éjszaka semmitől. Malvina meztelensége a szovjet parti őrség reflektora-
inak fényrácsai közt maga a szabadság. A háttérben Törökország, Turcija, náto
tagállam. Alattunk a selymes főveny, félig a vízben, hullámok simogatják simo-
gatásainkat. Bennem egy másik főveny, ott futok. Gyerek vagyok, még csak ezen
a fővenyen hagyok magamnak talpnyomokat. A hullámok oda is kicsapnak, de
képtelenek bármit eltörölni. Nem tudom, van-e nemzetiségem, milyen nyelven
beszélek. Ez lényegem. Beszélek-e? Vagy csak a tengernek van szava. Az erkély
kövei közt skorpió lakik. A következő estén Malvinából csak egy darab vár.
A birodalom színekdochéja. Titkunk volt még, hogy halandók vagyunk.

Petőfi utca

Kapura akasztott, ebéddel és pénzzel teli ételhordók tűnnek el a Petőfi utca
végén. Az ételfutár fél tizenegy és tizenkettő között szokta kivinni az ebédet. Öt
háznál fordult elő a héten, hogy a kapura kiakasztott ételhordó, a benne kiszállí-
tott ebéddel, mielőtt a megrendelő bevitte volna, eltűnt. A gyanú leginkább a haj-
léktalanokra terelődött. De az sem kizárható, hogy a környéken élő szegényebb
sorsú család szerezte meg így napi meleg ételét.

Szabó Lajosné egy fura illetőre gyanakszik, aki délben fel és alá sétálgatva
terepszemplézt a Petőfi utcán. Elpanaszkodta Szabóné, hogy a szájrablónak ő
maga is szenvedő alanya: ételhordójának fülét egy utcával odébb, eldobva talál-
ták meg. Majd a velős csont is előkerült, de a velő már ki volt ütve belőle.

A rendőr-főkapitányság ügyeletese azt mondta, nem lehet minden ételhordó
mellé rendőrt állítani. Tulajdon elleni szabálysértés miatt eljárást indított ismeret-
len tettes ellen, és kérte, hogy az ilyen esetek elkerülése érdekében a megrendelők
egyeztessenek a szállító céggel: mikor várható a kiszállítás. Ha megérkezett az
étel, a futár csengessen be. Amikor pedig előre lehet tudni, hogy nem lesznek
otthon, egy megbízható szomszédhoz is be lehet adni az ebédet.

– Ha pedig az ebédhordás időszakában vagy közvetlenül azt követően olyan
ismeretlent látnak az utcában, aki nézegeti az ételhordókat, vagy elvesz közülük,
a 107-es segélyhívón azonnal hívják a rendőrséget – kérte a főkapitányság.

Komment

dr. jakab: Tudjátok, mi az érdekes ebben? A mentális magatartás új szintjét jelzi.
Úgy emlékszem, a nyolcvanas években Kolozsváron reggel kivitték a megrendelt
tejet, és lerakták a tömbházakba, lent a földszinten, talán névvel ellátott, értelem-
szerűen nyitható fadóbozba. Sosem hallottam, hogy loptak volna belőle, pedig
nem volt valami Kánaán. Ez egy új Buga Jakab-korszak?

polgárőr: Bakker! Most olvastam ugyanezt a Békés Megyei Hírlap 2013. szept-
ember 7-i számának 3. oldalán. Licska Balázs riportja! Mindent ellopnak, ami
nincs lebetonozva?

index: A történet jelzi, hogy nem Finnországban vagyunk. Sose felejttem el, hogy 1976-ban, amikor ott jártam, a szállodánk előtti padon találtam egy táskát, odavittem a portásnak, aki kérte, hogy tegyem vissza ugyanoda, majd csak észébe jut a gazdájának, és ott fogja keresni.

jézusherceg: Szemesnek áll a világ!

fürj: Szemetesnek...

alex: Finlandia? Confédération suisse! Hogy azt se felejtjük el: a diplomácia nyelve klasszikusan a francia. Nem az angol gagyi. Amikor pedig Szent Gallenben leszállok a vonatról, ez is a hetvenes évek, egy csomó puska a váróteremben, gúlába rakva, gazdátlanul. Az egyik lövészklub ment gyakorlatra, és amíg ebédelték a restaurantban, ott hagyták a fegyvereiket.

dilibogyó: Nálunk kitörne a forradalom! Annyi fegyvert szabadon?

zitamama: Volna is miért.

fürj: Itt? Forradalom? Börtönlázadás. Ahogy az üres csajkát püfölik a foglyok a cellákban. Újra rab a magyar!

jézusherceg: Az ebédvadász a jobbik részt választotta. Odacsalogatta magát a kajához és hamm, bekapta.

dilibogyó: Csak nem volt vadászengedélye.

Levél Asszony Sandra Hill

Drága az Úrban,

A tisztelem és az emberiség, én kénytelen volt, hogy írjon neked keretében humanitárius földön.

Én vagyok Mrs. Sandra Hill idősödő özvegy, akik hosszabb ideje betegség (szív Cancer) és (stroke). Nő vagyok, anélkül, hogy egy gyermeket, hogy a néhai Mr. Fred Hill dolgozó Kuvait nagykövetséget Elefántcsontpart oly sok éven át. Én jelenleg elismerte egy magánkórházban itt Abidjan Elefántcsontpart betegségem miatt, és van néhány alap, amit örökölt megboldogult férje, aki meghalt hat évvel ezelőtt a motoros balesetben.

Amikor a néhai férje élt ő helyezte el a dolláros összegre 3 000 000 00 (Hárommillió dollár), a bank itt Abidjan Elefántcsontpart, és jelenleg ez az alap még mindig tartott a bank itt Ivory Coast. Mindazonáltal én töltök fel bennem, hogy írni neked ezt a levelet, mert a doktor úr azt mondta nemrég, hogy nem tart az elkövetkező 3 hónapban miatt a rák problémája, és ez már határos engem, mivel a napon, amikor bejelentették ezt velem. Ennek érdekében úgy döntöttem, hogy ezt az alapot adományoz, hogy egy becsületes és istenfélő személy vagy szervezet, amely használja ezt az alapot a jótékonyági és humanitárius célú épület iskola, árvaház otthon, épület kórházban a szegények és a terjedésének Isten szava stb...

Vettem ezt a határozatot, mert nincs egy gyerek a saját, hogy örökölheti az alap. Én már figyelembe ezt a döntést a saját adományozni alap az Isten mun-

kája, mert azt akarom, hogy Isten, légy irgalmas hozzám, és fogadja el a lelkem, mert tudom, hogy Istennél minden lehetséges. Én szeretném, ha válaszolni ezt a levelet a lehető leggyorsabban, mert Isten szelleme irányította, hogy válassza ki Önnek teljesítésének e tant. Arra számítok, azonnali választ Öntől, hogy tudd a következő lépés, hogy tiéd a 3 000 000 00 dolláros kezelésedben iskola, kórház, mert azt akarom, az alap az átadandó ki ez az ország, mert megy keresztül a dialízis kezelés a következő 8 nap.

Abban a reményben, hogy megkapja a választ, és továbbra is áldott.

Sandra Hill

Osztálytalálkozó

Vannak kedves emlékeid a Dzszerzsinszkij Iskoláról? Mi, altisztek, ahol Tisztekké lehettünk, hivataloságéból Hivatal! Kedvenc dal a tábortűz mellől? Esetleg ott ismerkedtél meg életed párjával? Szerelmek, barátságok szövődtek, és olyan életre szóló élményekkel gazdagodhattunk, amelyek ma is melegengetik a szívet. Pedig ott dolgozni kellett, a munka nem hostesskedés volt, hanem kemény tanulás. Ki a kulák? Miről ismerni meg tapló parasztjait? Kinézetük? Templomuk? Papijuk? Ganaj falujuk? Haszonlesés? Rémhír? Pánik? Árulás? Dugeszsír? Parasztja barma, Dózsa Gyurka! Uzsora? Spekula? Ül a kályhán, csudálkozik. Huj de süt.

Mi még konkrétan alkalmaztuk az osztályharcot. Szolgáltunk és támadtunk. Terhes nők megerősökölése gumibottal. Kivégzések előtt az utolsó vacsoráink, reggel korán a székekkel át az akasztásra. De jól elszórakoztunk. Játékok, séták, nagy beszélgetések, milyen érdekes egy test, úgy szétpöcsölve-kirakva. Máj. Ebből csak egy van? És enélkül nem működik? Bazzze... Tényleg nem. Megismerni a kanászt szétvert lábujjáról...

Ma is szeretünk énekelni. Szívesen járunk össze bort kóstolni, vadászni a Pilisbe, a Mecsekbe, a Bakonyba, Mosoni-Duna, Tisza-vidék, szatmári pálinkaház. Először jókat derültünk a múlton, ami nyilvánvaló, hogy egyre szebb. És ahogy öregecskedünk, annál nagyobbakat röhögünk rajta. Bajtársi lopás! Ellopták, pont tőlem, a körömkitépő fogót. Fölszerelés, rám volt terhelve, hetven forinttal. És nem volt még infláció. Olcsó volt a kenyér. A kevert, a sör. Visszaloptam! De köröm volt benne, bazzze. Valami úri kisasszonyka vinnyoghatta bele, mert látszott még a lakkja, hogy fényes volt, mint a gyöngy. Mondom a komámnak, legalább megpucoltad volna, bazzze. Ó meg, hogy te loptad el! Mert te loptad tőlem, mondtam én. Ezen is jót röhögünk. Aztán a komám megpucolgatta a körömkitépőmet, visszaadta, rendbe vót. Nem csináltunk ügyet, nem lett folytatás, fenyítés. Hát ez volt az osztály, haverok, buli, munka. Fanta még nem volt, legföljebb Bambi, narancsszínű, üde, aromás folyadék, szép, csatos üvegben.

Szentendre felé keresek egy szép kerthelyiséget, oda menjünk. Sok a zöld, nagyok és lombosak a fák. Nem titkolt vágyam, hogy politikamentes, örök emléket állítsak, amelyből a mai fiatalság is tanulhat. Gyűjtsetek emléktárgyakat, idézetek föl történeteket. És hozzatok fényképeket az unokákról is!

Most pedig csukd be a szemed és emlékezz. Emlékezz és mondd el, hogyan élted meg a történeteket.

Még egy jó ötlet

Szabad identitás-választás van, abba az öltözőbe megyek, amelyikbe akarok! Főleg, ha lányiskola jön szinkronedzésre.

Nemcsak az öltözők. A mosdók! Milyen megalázóak. Az éttermek, vendéglők, kocsmák, színházak, mozik, ügyfélszolgálatok, általában a nyilvános helyek! Összes mosdójuknak az ajtajáról el kell tüntetni a rendkívül sértő, nemi sztereotípiákat erősítő jelzéseket. De undorító a klotyóajtókra kiszögelt kicsi, dús, fölfelé kunkorodó birodalmi bajusz. Azzal a rettenetes múlttal, amelyet a nőekkel való bánásmódról, a nő szerepéről, hivatásáról őriz. Még undorítóbbak a szándékok! Amelyeket az ilyen piktogramok lelepleznek. Mert kimutatják a dühödt ellenállást a nemek társadalmi egyenlőtlenségével kapcsolatos előítéletek lebontásával szemben. Már csak a karikás ostor hiányzik, amellyel az urak a nevetséges kalapkával jelzett másik ajtó mögé hajtják az elnyomott, kiszolgáltatott hölgyeket. Ne tévesszen meg senkit az se, ha kackiás Dalí-bajuszt lát fölfelé a sunyi toalettajtón kunkorodni. A túlzott férfiasság hangsúlyozásával az ellenállhatatlan androgünt akarják tudásunkból kiirtani.

Ma már természetes, hogy a lányok nadrágban járnak. Legyünk bátrak, vívjuk meg a szabadságharc következő ütközetét: fiainkat szoknyában járassuk. Nemcsak iskolába, óvodába is. A semleges nemű társadalom nevelését ott kell elkezdni. Se fiúk! Se lányok! Gyermek.

Az iskolában már ezekre az alapokra építve kell megtenni az újraábrázolások aprólékos és felelősségteljes munkájának első lépéseit. Milyen megrendítővé válik a kép, ha a kötelezővé tett iskolai ábrázolásokon a vértanú aradi tábornokok szoknyában lépnek a bitó alá. Az eszméikért a halált is vállaló emberek! Itt most csak ezt az egy példát említem. De ha a nemzeti alaptantervet mélyrehatóan áttekintjük, akkor fölmérhetjük, hogy mennyi a tennivalónk még.

Komment

kecskefészek: Az se számít akkor, hogy hány a nő az Országgyűlésben! Emberek vannak bent azt kész. És a Nők Lapja címét is Emberek Lapjára kell változtatni?

nyuggermatek: Porzók és bibék! Hány nyáron címeztek a kukoricát az építőtáborokban. A kukorica vetőmagját több fajta keresztezésével szaporítják. A porzósat apának nevezzük, amit meg címezünk, ami a termést hozza, azt anyának. Címezés során a kukoricaanya porzóját távolítjuk el. Így érjük el, hogy az anyanövény ne önmagát porozza be, hanem két fajta kereszteződjék. A kukorica ugyanis egyszikű növény. A termékenység érdekében avatkoztunk be a címezéssel. Este meg a lányokat címeztek. A nyakam közé is csaptak volna, vagy tán éppen máshová, ha kiderül, hogy semleges nemű vagyok. Vagy, ha szoknyában osonok be a sátrukba. Micsoda kalandok.

költő: Legközvetlenebb környezetem: önmagam önmagamhoz való viszonya. Ebben a kapcsolatban külső szereplőként legyek jelen? Az ő szemükkel néztek magamra? És leglényegesebb tulajdonságaim miatt alakuljon ki bennem büntudat?

jency: MÉR húzzunk a fiúkra szoknyát? Már a lányok is a nadrágot hordják. Jobban is látszik benne, ami kerekedik.

költő: Megfordítja bennem a férfit és a nőt. Pokorenyije prirodi. A természet leigázása: a Szovjetunióban akarták a délről északra folyó nagy folyamokat megfordítani, hogy folyjanak északról délre. Úgy nagyobb a gazdasági hasznuk és a reklámértékük. Lecsapolni a férfit, a nőt.

jency: Elterelni.

bagoly: Örményországban ahogy a Szevan magashegyi tó szintjét csökkentették le vagy húsz méterrel, mert több víz került bele, mint amennyi szükséges. Hogy aztán csak elpárologjon, aminek semmi haszna. Tönkretették a teljes ökológiai rendszert.

krapeknő: Ami itt zajlik, az is bizonyítja, hogy intoleráns társadalomban élünk, ami semmit nem tud befogadni a saját hülyeségein kívül. Undorítóak vagytok.

költő: [kimoderálva] A vágy elpárolog és visszahull. Haszna nincs, veszélye van. [kimoderálva] Nem normális, hogy fiúk lányokkal? Lányok fiúkkal? Ezek csak nemi sztereotípiák? De normális és kívánatos, hogy fiúk fiúkkal, lányok lányokkal? Csak azért vagyunk heterók, mert ezt nevelik belénk az óvodában? Hát Ó-Egyiptomban nem voltak óvodák.

bagoly: Nem arra megy rá, hogy elfogadd a másik identitását, hanem azt akarja bebizonyítani, hogy ő jogosan nem fogadja el a te identitásodat. Bizonytalan az identitásában, s arra akar rávenni, hogy te is bizonytalan legyél.

jency: Mintha a homo pároknál nem alakulnának ki a nemi szerepek! Ki a fiú, ki a lány...

lakatos: Azt is le kell törni.

költő: [kimoderálva] A bizonytalanság megalomániája.

jency: Tilt, tűr, támogat? Régi, szép idők! A budiajtóról kicenzúrázva férfi, női. És csak azt lehet kiírni, mosdó.

kozmo: Tüntetés a piszoárban?

jency: Naná! A hold legyen fönt nappal és a nap éjszaka. A bioritmus – vagy azt is meg kell fordítani? – megtartása céljából pedig könnyen a fejekbe helyezhető elsötétítőket kell a lakosság rendelkezésére bocsátani, adójóváírással.

költő: És ha a bioritmust meg is fordították, az elsötétítők azért csak maradjanak... [kimoderálva]

lakatos: [kimoderálva]

Akvárium

Egy negyven-negyvenöt kilós, fiatal nő tökéletes, vonzó akvárium. Szépen fejlődik benne a rák. Van helye fölfelé haladni, mellből, tüdőből szívesen vándorol a szem csontos, kúp alakú üregébe, ahol fejlődése gyors, hamar elfoglalja a teljes szemüregi tartalom helyét.

Táncművészeti terjedés, szürrealista képzetek, látáskülönleg, dadaizmus, tumoravangárd forradalm, rádepilep köszönszia.

Az akvárium berendezése. Szív, tüdő, vér, csont, velő, bél, gyomor, gége, garat, hónalj, méh, máj, bőr, vese. Védett, meleg zugaikban a rák örömmel göböl s fekélylik, burjánz, növedékszik meg szüremel. Keltése körültekintve, aprólékosan. Ecsetelés félnaponként. Kátrány, benzin, petróleum. Vírusok bevitele. Azbeszt födémbe, falakban: a rák egészségének szempontjából nem nélkülözhető. Erős akarat biztos siker! Visszaszok dohányzani. Először csak rögtön, ébredés után, éhgyomorra minél több cigi, de néhány nap múlva már tusolás közben is. Láncdohányzás az ózonlyukban. Nikkel-, króm-, szurok-, anilinalapozás az akváriumban. A szárazulatokon ugyancsak, mert a rák ott is szeret megjelenni. Sugárfertő everywhere.

Szeretet és szakértelem. Megfelelő gondozás esetén ráköltözik tüdőre, vérbe, szápadlásra. Imád falatozni a méhben. Vérbeli mindenevő. Bármit megeszik, amit talál. Ráklakoma többféle szerven. És képes egészen nagyra kifejlődni! Akváriuma közben mind kisebbre zsugorodik.

Élőhelye igen változatos. Méhnyak, petefészek, végbél, nyelvgyök, agyféltekék, orrsövény, pajzsmirigy... Az akvarista jó munkájának jutalma, amikor a rák vörös színű rágósájszerve, majd az ollók is az emlő dombjain megjelennek.

A szív fűt a ráknak.

Lelki kínok, gyötirelem, veszteségek, titkolt és bevallott hiányok, csalás, csalatás mind kályha, mind melengetik. Szeret rámolni, végigtúrni a közelükben, tovasodródik más meleg helyekre.

Komment

recskáné: Ez kampányszöveg?

üveges: Bírjak-e, kérdi a rák, vagy csábult szemeim játéka im e kéz, és e hókebel és e picin édes ajak?

wellnessravatal: Rómeó meg Júlia! A prosztatarák és a petefészekrák szörnyű tragédiája. Persze.

recskáné: Magyarország a rákbetegedések gyakoriságában Európa-első. És az öngyilkosok! Az alkoholisták.

vasdinnye: [kimoderálva] öngyilkossággal megoldani vagy az alkoholba menekülni, azokon segít a rák.

medital: az agydagi is százszázalékos személyiségváltozást hoz, nemcsak a drog meg a pia. És még sajnálnak is!

wellnessravatal: Az akvárium haja hullik ki, pedig a rák vedlik.

prof: Nem látjátok a legfontosabbat!

vasdinnye: Wellnessravatal nem Bagoly vagy?

wellnessravatal: Egészséges, nagy séták Csernobilban.

vasdinnye: Bagoly vagy?

bagoly: Nem vagyok.

wellnessravatal: Mindent megeszik, amit halál.

vasdinnye: [kimoderálva]

ursula: Wellness, eltévesztetted!

wellnessraval: De Vénusz-domb-rákról még nem hallottam.

ursula: Vagy nem?

wellnessraval: Vagyok.

Lefelé a Parnasszusról, esőben

A vaszluji hegyek. Ide látszanak. Olyan gyorsan kell mennie, ahogy az állat megy. A bárányok. A gyermekistennő ezt az utat minden reggel fél óra alatt megteszi.

En egy életen át, de már le. Hogy már lent legyek, amikor meghalok. Hatalmas eső volt az éjjel, felázott az agyagos talaj. Előreteszem a lábam, mellé a másikat, azt hiszem, biztosan állok, de megindul velem a föld, mintha mozgólépcső, és elesem. Az eső is újakezd. Szerencsére jó ruganyos a talaj, nem töröm össze magam. Egy kicsit már megszikkadt a mélyút, de a megújult esőtől most még síkosabb. Fölötte egy kicsi ösvény szalad, de nagyon halovány. Alig látszik a fák alatti fűben, avarban. Gyakran megszakad, beletorkollik a mélyútba és vége. Fönt ráadásul vipera él. Az már az erdő. Ott megyek tovább. És amikor magabiztos kezdek lenni, amikor azt hiszem, hogy már nem lesz több csúszós szakasz, jön a következő. Végképp elesem. Becsúszom a mélyútba, térdelek a bal oldalában, de annyira csúszós, hogy képtelen vagyok fölállni. Nem tudom hová tenni a talpam, mindig kicsúszik alóla a talaj. A jobb oldalon, az út túloldalán, van egy füves porond, tőlem három-négy méterre. De hogyan jutok el oda? A távolságot csak négykézláb tudom megtenni, és örülök, hogy sikerül. Végre fölállhatok.

Igy jutok le.

A falu szélén mellém ér egy férfi, teheneket hajt: „Hun pocsettát?” Látja, hogy velem maradni nem érdemes. Azt mondja: „Maga csak menjen lassan. Én meg menegetek.” És eltűnik.

Apám is ugyanezt kérdezte, ha gyerekkoromban nyakig sárosan hazaértem: „Hun pocsettáltál?”

Itt. Kétezer kilométerre hol az egyik, hol a másik kérdéstől. Itt, ahol a fertőrákosi út Scarbantia felé a mélyútba szakad. Gránát robban, géppisztolysorozatok verődnek, pisztolylövések pukkannak. Atila király nem prédálta föl Rómát. A magyar határőrök győzni akarnak a taposóaknák, szögesdrótkerítés mögé zárt, legyőzhetetlen napisten fölött, lövik a Mithrász-szentélyt, előre! A fegyverdörgés fölerősíti a némaságot. Hangtalan érkezik a miniszterhelyettes Mercije a Nemzeti Galéria kiállítótermébe. A főhelyettes kiszáll, leveszi a falról A miniszter Mercedesese elhalad az 1124-es számú italbolt előtt című képet. Az életműve akció.

Sok művész van, nincs cezúra.

Szól az ipari hangszer. Ötvenezer forint nyííí. Ötvenezer forint ííí. Ííí-nyííí-ííí-nyííí. Fém-fű-rész-szerenáád ííí. Jobban járunk, ííí-nyííí-ííí-nyííí, ha a szobor mindenestől a méhtelepre megy. Hulladékszép, hulladékjó, hulladékigaz. Ííí-nyííí-ííí-nyííí, mintha darabonként lopnák szét! A színesfém ára, ííí-nyí-ííí-nyí, gyakorlati haszna nyíííííí, a falukasszába cseng ííí. A közösbe. A polgármester lefűrészelteti a fiút a mozdonyról. A mozdonyt a fiúról. A mozdonyt a moz-

donyról. A fiút a fiúról. A fiú darabjait a fiú darabjairól. A mozdony darabjait a mozdony darabjairól, és beül az 1124-es számú italtoltba. Mind ott isznak, íí-nyíí-íí-nyíí, miniszter és helyettese, kispfőnök, nagypfőnök, országlár, vérszágglár, alvezér, fővezér. A mai kocsmá, fért se tudnak. Minden üres fala: kép.

A festő hibázott! Védekezik az államszemélyi titoknokegy: a fegyverre engedély van! A Herman Ottóra meg golyóálló mellényt kellett volna festeni a Kis-Balatonnál. Akkor nem történt volna baj. Így se nagy. A kultúra nem teremt értéket, hanem csak gyönyörködtet. Én meg abban gyönyörködök, hogy szétlövöm. A 'csába...

Megölik Radnóti Miklóst újra. Széthasított bronzfejét a feldarabolt Arany János-fejjel sodorja az idő a mélyút aljában egybe. Össze nem illően összeillő arc. Happening a könyvvetés fényében.

Pallasz Athéné ellopott lándzsája őrködik felettük.

Kinőnek a fölázott földből Madách lefűrészelt karjai. Melléjük Kossuth kardja döfve. Szent István kezéből a feszület. Filozófiai kertem díszei. Háttal Gandhi, Buddha Darma, Assisi Szent Ferenc. Muzsikálnak Kodály szobrának szétfűrészelt darabjain. Hallgatja Rákóczi levágott füle. Vécsey Károly bokától lefelé ropja. „Jaj, hatalmas semmiség!” – sok fölöslege.

Akik fogják, íí-nyíí, a fűrészt, íí-nyíí, a dolgozókat. Ők kellene. Íí-nyíí. Tüntetőtábla-erdő tarvágás. A gondolat, hogy szent nyersanyaggá váljon újra!

A művészet veszélyes hulladék.

Murális sitt.

Üres talapzatok.

Itt elleszek.

Komment

„A Szovjetunió életében gyors ütemben folyik a fizikai és szellemi munka határvonalainak eltörlése és sok kolhozlaboratórium munkája gyönyörű példája ennek a hazánkban általánossá vált jelenségnek. Karpov elvtárs, aki az odesszai terület voznyeszenszki körzetében a »Kommunár«-kolhoz laboratóriumának vezetője, beszámolójában nemegyszer ismételte, hogy ő nem végez olyan kísérletet, amely ne hajtana gyors hasznot a kolhozoknak; ellenkező esetben a kolhoz tagjai kinevetik.

Nagyon nagy kár, hogy tudományos kutatóvilágunkban egyelőre még nem vert gyökereket az az egészséges szellem, amely tudósainkat a haszontalan kutatásoktól megóvjá.” T. D. Liszenko: Kolhozlaboratóriumok és az agrártudomány. In uő: Agrobiológia. Fordította a Mezőgazdasági Dokumentációs Központ Munkaközössége. Mezőgazdasági Könyv- és Folyóiratkiadó, [Budapest] 1950, 227. p.